

udlandet, samt at institutterne selv fastsætter lånenes løbetider og afdragsformer.

Den eneret, som Industriens Realkreditfond har til at yde realkreditlån i 2. laget her i landet, jf. § 33, stk. 4, er begrundet i de særlige struktur- og konkurrencemæssige forhold på realkreditmarkedet her i landet; og er derfor ikke relevant ved långivning i udlandet.

De særlige regler om lån til kollektive energiforsyningsanlæg, jf. § 34, har en sådan forankring i særlige danske forhold, at de ikke er relevante ved virksomhed i udlandet.

Reglerne om belåning af sanering og byfornyelse efter § 39 har deres udspring i et særligt dansk lovkompleks og finansieringssystem, som ikke har relevans ved virksomhed i udlandet.

Endvidere er kravet efter § 46 om, at ethvert lånetilbud skal være ledsaget af oplysninger til bedømmelse af lånets effektive rente fastsat ud fra forbrugerbeskyttelseshensyn. Værtslandets myndigheder synes mere hensigtsmæssigt at kunne regulere, hvilke forbrugerbeskyttelseshensyn institutterne skal tilgodese ved virksomhed i det pågældende land, hvorfor bestemmelsen foreslås ikke at skulle gælde ved udlandsvirksomhed.

Endelig er kravet i § 47 om, at boligministeren skal godkende gebyrer m.v. vedrørende offentligt støttede lån ikke relevant for virksomhed i udlandet.

Lån til støttet byggeri, dvs. ejendoms-kategorierne almennyttigt byggeri, ungdomsboliger, ældreboliger og andelsboliger ydes i udlandet efter reglerne for lån til private beboelsesejendomme til udlejning, jf. stk. 2. Det skyldes, at lånerreglerne for det støttede byggeri har sammenhæng med et særligt dansk finansierings- og støttesystem.

De ud fra sikkerhedsmæssige hensyn fastsatte lånegrænser skal som hovedregel overholdes, jf. dog stk. 3.

Realkreditinstitutterne har anført, at kravet om overholdelse af de maksimale lånegrænser i nogle tilfælde kan svække deres konkurrencedygtighed på visse udenlandske markeder, bl.a. det engelske. På den anden side forekommer det betænkeligt ud fra hensynet til lånets – og dermed obligationernes – sikkerhed at tillade institutterne at gå ud over de sikkerhedsmæssige lånegrænser uden supplerende sikkerhed. Det foreslås derfor, at de sikkerhedsmæssige lånegrænser kan fraviges, mod selvskyldnergaranti fra en offentlig myndighed, et forsikringsselskab eller et pengeinstitut. Det forudsættes, at adgangen hertil kun benyttes, når dette er sædvanligt i det pågældende land og derfor er nødvendigt af konkurrencemæssige hensyn.

Kapitel 9

Egenkapital

Til § 53

I den gældende realkreditlov varierer reservekravet efter, om låntagerne hæfter solidarisk, og efter om lånet er ydet i 1. laget eller 2. laget. For institutter med solidarisk hæftelse blandt debitorerne er reservekravet 2 1/2 pct. af pantebrevens restgæld for 1. lagslån og 5 pct. for 2. lagslån (basislån). I institutter, hvor debitorerne ikke hæfter solidarisk, er reservekravet 5 pct. henholdsvis 10 pct. For så vidt angår lån uden opdeling på 1. lag og 2. lag (de såkaldte enhedslån) er reservekravet 5 pct. for institutter med solidarisk hæftelse og 10 pct. for institutter uden solidarisk hæftelse.

Lovforslagets egenkapitalkrav er fastsat på grundlag af forslaget til solvensnøgletalsdirektiv. Dette indebærer en grundlæggende forskel i forhold til den gældende lovgivning.

Forslaget til solvensnøgletalsdirektiv inddrager alle aktiver i modsætning til den gældende realkreditlov, der kun fastsætter et reservekrav for den egentlige realkreditvirksomhed, dvs. udlån mod pant i fast ejendom på grundlag af obligationsudstedelse.

Egenkapitalkravet opgøres efter direktivforslaget ved at opdele alle aktiver og ikke-balanceførte poster i grupper efter deres formodede grad af risiko. Hver gruppe tildeles en vægt, hvis størrelse afspejler den pågældende gruppes formodede grad af risiko. Egenkapitalkravet udgør 8 pct. af summen af de risikovægtede aktiver og ikke-balanceførte poster.

Blandt de vigtigste aktivgrupper kan nævnes, at lån mod pant i boligejendomme som hovedregel vægtes med 50 pct., mens lån i industri- og håndværksejendomme vægtes med 100 pct. Lån i kontor- og forretningsejendomme kan i en overgangsperiode indtil 1.1.1996 vægtes med 50 pct., men skal herefter vægtes med 100 pct.

Lån til kreditinstitutter og andre fordringer på kreditinstitutter vægtes som hovedregel med 20 pct. Realkreditobligationer kan dog i en overgangsperiode indtil 1.1.1998 vægtes med 10 pct., hvorefter de skal vægtes med 20 pct. Et realkreditinstituts beholdning af egne udstedte obligationer indgår dog ikke i risikovægtningen, da de repræsenterer en fordring på instituttet selv.

Direktivforslagets opdeling af aktiverne i grupper med hver deres risikovægtning er meget detaljeret, hvorfor det er fundet hensigtsmæssigt at fastsætte dem i en bekendtgørelse fremfor i selve loven, jf. hjemmelen hertil i stk. 4.

For specialinstituttet Industriens Realkreditfond vil der ikke blive pligt til at ændre egenkapitalkravet i